

1

Старата къща е приклепнала на своя хълм, цялата в излющена бяла боя, с еркерни прозорци и тънки дървени перила, обрасли с пълзящи рози и отровен дъб. Пипалата на розите са отпразли дъски от обшивката, които сега са провиснали сред стъблата им. Чакълестата пътека е осеяна със зелениясали гилзи. Мартин Алвестън слиза от пикапа и без да поглежда назад към Търтъл в кабината, се качва на верандата и кубинките му отекват глухо по дъските – едър мъж със спортни дрехи и джинси „Ливайс“, който отваря плъзгащите се стъклени врати. Търтъл чака, слуша как изстиващият двигател припуква и после тръгва след него.

В дневната единият прозорец е затворен с дъски, ламарина и дебел повече от сантиметър шперплат, целият в мишени за стрелба. Попаденията са толкова нагъсто, сякаш някой е допразл пушка десети калибър до мишените и ги е прострелял в средата, а сачмите блещукат в назъбените си дупки като вода на дъното на кладенец.

Баща ѝ отваря консерва боб върху старата печка и драсва кибритена клечка върху палеца си, за да запали горелката, която просветва и се разгаря бавно в оранжево на фона на тъмните стени от секвоя, небоядисаните шкафове и покритите с мазни петна капани за мишки.

Задната врата на кухнята няма брава – само дупки за топката и резето, Мартин я отваря с ритник, излиза на недовършената задна веранда, по чиито голи напречни дъски щъкат

гущери, а всичко е обрасло с къпини, през които са се проверели хвощове и щир с неговия странен прасковен мъх и възки-села миризма. Стъпил разкрачен, Мартин взема тигана, който е закачил на разкривените дъски от облицовката, за да могат ракуните да го оближат до чисто. Отваря крана с ръждясал френски ключ, изплаква чугунения тиган с вода, като къса шепи хвощ, за да изтърка проблемните места. После влиза и го поставя на печката, а водата започва да съска и да цвърчи. Той отваря масленозеления хладилник без светлина, вади две пържоли, увити в кафява месарска хартия, измъква от колана си своя нож „Даниъл Уинкльър“, изтрива го в джинсите си, забожда всяка пържола с върха и ги хвърля една след друга в тигана.

Търтъл се качва на кухненския плот от грапави секвоени дъски, а около пироните личат стари следи от чук. Измъква зигзауер сред захвърлените консерви и дърпа затвора, за да провери дали има патрон. Насочва оръжието и се обръща да провери как ще реагира той, а Мартин стои, облегал едната си голяма длан на шкафовете, и се усмихва изморено, без да вдига поглед.

Когато беше шестгодишна, той я накара да облече спасителна жилетка, за да омекотява удара, каза ѝ да не пипа горещите изхвърлени гилзи и започна да я учи да стреля с „Рюгер“, двацет и втори калибър, като сяда на кухненската маса и обляга пистолета на навита на руло кърпа. Дядо ѝ сигурно беше чул изстрелите на връщане от магазина за алкохол, защото влезе по джинси, хавлия и кожени чехли с кожени помпони, застана на вратата и каза: „Дявол да го вземе, Марти“. Баща ѝ седеше на стола до Търтъл, четеше „Изследване върху принципите на морала“ от Хюм и обърна книгата върху бедрото си, за да не загуби докъде е стигнал. После каза: „Върви си в стаята, зрънчо“ и Търтъл пое по скърцащите стълби без перила, просто дъски от секвоя, разсечени надлъжно от стари стволове, напукани и усукани от неправилна обработка. Изметнатите дъски бяха разхлабили пироните на

стъпалата и стърчаха оголени. Мъжете долу мълчаха, дядо ѝ я гледаше, а Мартин прокарваше пръст по златните букви на гръбчето на книгата си. Но дори когато стигна горе, легна на шперплатовото легло и се зави с военния спален чувал, тя ги чуваше – чу как дядо ѝ каза:

– Дявол да го вземе, Мартин, така не се отглежда малко момиче.

Баща ѝ дълго време не каза нищо и после отговори:

– Това е моята къща, Даниъл, не го забравяй.

Изяждат пържолите си в почти пълно мълчание, а на дъното на високите чаши за вода се е утаил пясък. На масата между двамата има тесте карти с нарисуван жокер на кутийката. Едната страна на лицето му е разкривена в налудничава усмивка, а другата е намръщена. Когато свършва, тя бута чинията си напред и баща ѝ я гледа.

Висока е за четиринайсетгодишно момиче, стройна като жребче – с дълги ръце и крака, широки, но стройни бедра и рамене, дълга и изпъната шия. Най-впечатляващи са очите ѝ – сини, с бадемова форма на прекалено слабото лице с широки и остри скули, и криви едри зъби – грозно лице, тя си знае, и необикновено. Косата ѝ е гъста и руса, с изсветлели от слънцето кичури. Кожата ѝ е осеяна със съзвездия от медно-кафеникави лунички. По дланите ѝ, вътрешната страна на ръцете и бедрата прозират преплетени сини вени.

– Донеси си списъка с думите, зрънчо – казва Мартин.

Тя изважда синята тетрадка от раницата си и я отваря на страницата с новите думи за седмицата, старателно преписани от черната дъска. Той поставя длан върху тетрадката, дърпа я към себе си и почва да чете списъка.

– „Очебиен” – казва и я поглежда. – „Порицавам”. – Така минава през целия списък и после казва: – Ето от тук, първи номер. „Празно място – обичаше да работи с деца.” – Обръща тетрадката и я плъзва по масата към нея. Тя чете:

1. _____ обичаше да работи с деца.

Прочита целия списък, като пука кокалчетата на пръстите на краката си върху дъските на пода. Баща ѝ я поглежда, но тя не знае отговора.

– „Заподозреният“ – казва тя. – Може би е „заподозреният“.
Баща ѝ повдига вежди и тя дописва изречението:

1. Заподозреният обичаше да работи с деца.

Той издърпва тетрадката към себе си и поглежда:

– Е, хубаво – казва той, – виж сега номер две. – И ѝ връща тетрадката. Тя поглежда номер две.

2. Аз _____, че ще закъснеем за празненството.

Тя го слуша как диша през счупения си нос и всяко поемане на въздух е мъчително за нея, защото *го обича*. Взира се в лицето му, във всяка черта, и си мисли: кучка такава, можеш да го направиш, кучко.

– Гледай – казва той, – гледай.

После взима молива ѝ и с две сръчни движения задрасква думата „заподозреният“ и вписва „педиатърът“. После плъзва тетрадката към нея и пита: – Какво е номер две, зрънчо? Токущо го минахме. Ето там е.

Тя поглежда към страницата, която е абсолютно най-маловажното нещо в стаята, защото съзнанието ѝ е изпълнено само с неговата раздразнителност. Той чупи молива на две и поставя парчетата пред тетрадката. Тя се навежда над страницата и си мисли: глупачка, глупачка, глупачка, за нищо не те бива. Той прокарва пръсти по наболата си брада.

– Добре. – Привежда се изморено и плъзга пръст по кървата пяна в чинията си. – Добре, добре – повтаря и мята тетрадката зад гърба си през стаята. – Хубаво, стига за днес, достатъчно... Какво ти има? – После поклаща глава и продължава: – Хайде, стига толкова, достатъчно.

Търтъл седи мълчаливо, с разрошена коса около лицето,

а той отваря уста и отмества челюстта си наляво, все едно раздвижва ставата.

Пресяга се и поставя зигзауера пред нея. После вдига тесето карти от масата и го пуска в другата си ръка. Отива до закования прозорец, застава пред надупчените от куршуми мишени, вади картите от кутийката, изважда валето пика, вдига го до околото си и ѝ показва картата отпред, отзад и отстрани. Търтъл седи с ръце на масата и гледа пистолета.

– Не ставай малка кучка, зрънчо – казва той и застава съвсем неподвижно. – Държиш се като малка кучка. Малка кучка ли се мъчиш да бъдеш, зрънчо?

Търтъл става, заема позиция за стрелба, насочва мерника с дясното си око. Знае, че мерникът е точен, когато крайчето изглежда тънко като бръснач – ако оръжието е леко вирнато, тя вижда издайнически отблясък от горната повърхност на мерника. Наглася крайчето така, че да стане тънка, ясна линия и си казва: внимавай, момиче, внимавай. В профил картата е мишена с дебелината на нокът. Тя обира луфта на спусъка със сила на натиск два килограма, вдишва и издишва, докато дишането ѝ стане нормално, и дърпа спусъка докрай. Стреля. Горната половина на картата се разхвърчава на парчета, които падат спираловидно като хвърчащи кленови семена. Търтъл стои без да помръдне, само по ръцете ѝ пробягват тръпки. Мартин клати глава, подсмивва се и се опитва да го прикрие, докосва невъзмутимо устни с палец. После взема друга карта и я вдига.

– Не бъди малка кучка, зрънчо – казва и чака. Тя обаче не помръдва и той изругава: – Мамка му, зрънчо.

Тя проверява ударника с палец. Така разбира дали държи пистолета правилно, и Търтъл се слива с него и проверява дали всичко е наред, крайчето на мерника ѝ обхваща лицето му, а светещата зелена тритиева точка на мушката ѝ е колкото околото му. За един кратък миг на съсредоточено прицелване синьото му око се показва над тънкия равен хоризонт на мерника. Стомахът ѝ се свива и се мята като уловена риба сред

тръстиките, Търтъл не помръдва, обира спусъка и си мисли: мамка му, мамка му, не го гледай, не го гледай. Дори да я вижда зад мерника, лицето му не го издава. Тя решително насочва мерника към треперещата и размазана карта. Издишва бавно и стреля. Картата не помръдва. Не е улучила. Вижда следата от куршума на дъската отзад – на цяла длан от него. Връща ударника и сваля пистолета. По миглите ѝ има дантела от искрящи капчици пот.

– Е, прицели се, де – казва той.

Тя стои напълно неподвижно.

– Ще опиташ ли отново, или не?

Търтъл дърпа ударника и вдига пистолета от хълбока си пред водещото око, изравнява мерника, докато получи два еднакви просвета от двете страни на мушката, а дулото е толкова стабилно, че можеш да закрепшиш монета отгоре. Картата обаче потрепва леко нагоре-надолу. Едва забележимо, с ритъма на пулса му. Тя си нарежда мислено: не го гледай, не поглежда лицето му. Гледай си мерника, гледай връхчето на мерника. В тишината след изстрела Търтъл отпуска спусъка, докато той прищрака. Мартин върти непокосената карта в ръка и се преструва, че я оглежда.

– Точно както очаквах – казва той и хвърля картата върху дъските на пода, връща се на масата, сяда срещу нея, взема книгата си, която е оставил разтворена с лице надолу и се навежда над нея. На закования прозорец зад него дупките от куршуми са толкова близо една до друга, че можеш да ги покриеш с монета от четвърт долар.

Тя стои и го гледа, докато сърцето ѝ отмери три удара. Издърпва пълнителя, изхвърля и патрона от патронника и го улавя с ръка, слага предпазителя и оставя пистолета, пълнителя и патрона на масата до мръсната си чиния. Патронът се търкулва и описва широка дъга със звук на топче за игра. Мартин плюнчи пръст и отгръща страницата. Тя стои и чака баща ѝ да я погледне, но той не вдига очи и тя си мисли: това ли беше? Качва се по стълбите в стаята си, която е тъмна и с небоядисана

дървена ламперия, а през западния прозорец надничат клонки отровен дъб.

Тази нощ Търтъл чака върху своята шперплатова платформа, под зеления военен спален чувал и вълнените одеяла и слуша как плъховете облизват мръсните чинии в кухнята. Понякога чува *клик-клик-клик* – някой плъх се е надигнал на задни крака на купчината чинии и си чеше врата. Чува и как Мартин се разхожда от стая в стая. На куки на стената са нейните „Lewis Machine & Tool“ AR-10, „Noveske“ AR-15 и пушката помпа „Remington 870“ дванайсети калибър. Всяко оръжие има различна философия на употреба. Дрехите ѝ са сгънати грижливо на рафтовете, чорапите ѝ са прибрани в сандъка до леглото. Веднъж беше оставила несгънато одеяло и той го изгори на двора с думите: „Само животните не се грижат за бърлогите си, зрънчо, само *животните* не се грижат за проклетите си бърлоги“.

На сутринта Мартин излиза от стаята си, затягайки колана на джинсите си, а Търтъл отваря хладилника и изважда картон с яйца и една бира. Подхвърля му бирата. Той опира капачката отстрани на плота, удря отгоре да отвори бутилката и започва да пие. Ризата му е неразкопчана. Мускулите му мърдат, докато пие. Търтъл чуква яйцата в плота, вдига ги високо в юмрук, разтваря по-широко черупките и излива съдържанието в устата си, а черупките хвърля в двайсетлитровата кофа за компост.

– Няма нужда да ме изпращаш – казва тя и изтрива уста с ръкава си.

– Знам – отговаря той.

– Няма нужда – повтаря тя.

– Знам, че няма нужда – казва той.

Изпраща я до автобуса – баща и дъщеря вървят по коловозите на пътя, обрасъл в средата с голяма сълзица. От двете им страни са бодливите неразцъфнали розетки на обикновените магарешки бодили. Мартин притиска бирата към гърдите си и с другата ръка закопчава ризата. Чакат заедно на отбивката